Contributed by David Dessers & Ataulfo Riera
vrijdag, 30 april 2004 - Last Updated maandag, 01 oktober 2012

De SAP dient geen lijsten in bij de komende verkiezingen van 13 juni. Dit wil allerminst zeggen dat we bij de pakken blijven zitten, integendeel. De SAP blijft actief bouwen aan sociale bewegingen die het neoliberalisme met woord en daad bekampen. De SAP wil de syndicale linkerzijde en het strijdsyndicalisme versterken. De SAP werkt actief mee aan de uitbouw van een Belgische tak van de andersglobaliseringsbeweging. De SAP blijft met dit blad en een hoop activiteiten in heel het land het revolutionaire marxisme promoten. En ook na 13 juni wil de SAP verder werk maken van de uitbouw van een antikapitalistisch politiek alternatief in Vlaanderen, Brussel en Wallonië. Alleen zien we niet in hoe een eigen lijstje ons hierbij zou kunnen helpen.

Wij blijven ervan uitgaan dat een geloofwaardig antikapitalistisch electoraal alternatief een grote stap voorwaarts zou betekenen voor de antikapitalistische beweging in het algemeen. In andere Europese landen zien we hoe antikapitalisten een echte factor kunnen worden wanneer ze erin slagen een electorale doorbraak te maken. Het verhoogt hun invloed in de samenleving, ze slagen er makkelijker in grotere groepen werknemers en jongeren te organiseren, ze wegen veel meer op de koers van de vakbonden en de sociale bewegingen. Een electorale doorbraak van antikapitalisten betekent dus een sprong voorwaarts voor de strijd voor het socialisme. Onze afwezigheid in de verkiezingen betekent dus allerminst dat we de opbouw van een electoraal alternatief niet langer als belangrijk zouden beschouwen.

De SAP ijvert voor een heel andere samenleving en een heel andere democratie. Wij komen op voor een samenleving waarin de productiemiddelen in gemeenschappelijk bezit zijn en de productie democratisch wordt gepland. Een samenleving met nieuwe radicaal-democratische instellingen, waarin de behoeften van allen en niet langer de winst van enkelen voorop staan. Zo'n democratische planeconomie is voor ons ook een voorwaarde om onze welvaart en vrijheid in overeenstemming te brengen met de draagkracht van de aarde. Het socialisme heeft als politiek alternatief veel van haar pluimen en geloofwaardigheid verloren, door de verschrikkingen van het stalinisme en de eenpartijdictaturen alsook door de opgave van de sociaal-democratie om nog langer op te komen voor een niet-kapitalistische transformatie. Vandaag staan we haast terug aan het begin van de opbouw van een socialistische tegenmacht, in de brede zin van het woord (bewegingen, coöperatieven, politieke organisatie).

Naar aanleiding van de komende verkiezingen van 13 juni kunnen wij dan ook niets anders dan onze oproep voor de opbouw van een politiek alternatief, links van groenen en sociaal-democraten en steunend op de linkerzijde van de vakbonden en de antineoliberale sociale bewegingen en de bestaande antikapitalistische politieke organisaties herhalen. Het Links Blok in Portugal toont ons een mogelijke weg (om slechts één van de vele Europese voorbeelden te noemen). De UDP (ex-maoïstisch), de PSR (zusterorganisatie van de SAP) en Politiek 21 (een afscheuring van de reformistische PCP) creëerden er samen een politieke organisatie waarvan ondertussen een meerderheid van de duizenden leden geen lid was van één van de drie initiatiefnemende groepen. Ze slaagde erin mensen uit vakbonden en sociale bewegingen aan te trekken, die allicht niet snel van één van de drie oorspronkelijke groepen lid zouden zijn geworden. Zo maakten drie kleine en politiek marginale groeperingen de sprong naar een partij met nationale parlementairen en een toegenomen aanhang.

Vandaag willen we zeker niet onze pijlen richten op de radicaal linkse organisaties die toch besloten hebben om een lijst in te dienen bij de komende verkiezingen. We denken echter dat die lijsten de situatie van de linkerzijde niet zullen verbeteren. De PvdA zette de jongste jaren enkele schuchtere stapjes naar een tikkeltje meer openheid (Debout, de voorstellen rond de gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen, Resist). Dit gebeurde onder leiding van algemeen secretaris Nadine Rosa Rosso, die in februari van dit jaar uit al haar functies ontzet werd. Alles wijst erop dat deze partij zich volledig terug op haar eerdere sectaire lijn wil plaatsen. De interne verdeeldheid lijkt aanzienlijk. Een deel van de achterban is ontgoocheld. Een ander deel juicht deze 'rectificatie' dan weer toe. In Franstalig België was de SAP betrokken bij samenwerkingsverbanden in

Brussel en Luik. In het kader van RDS werd er samengewerkt met de PC en de LSP. Deze laatste koos er dan weer verrassend voor om dit samenwerkingsverband te laten voor wat het was en net als in Vlaanderen met een eigen Europese lijst op te komen. Het resultaat heeft geen belang, stelt de LSP, leden winnen is het doel. Nogmaals, wij richten onze pijlen niet op deze lijsten. Maar we vinden het jammer dat er niet meer lering wordt getrokken uit de andere Europese voorbeelden. België blijft zowat het enige land in Europa zonder antikapitalisten in de instellingen. En de ambitie lijkt dus nauwelijks aanwezig om hieraan wat te veranderen.

Een aantal politieke bondgenoten uit het Links Ecologisch Forum (LEF, groen-links forum in Vlaanderen) koos ervoor om de groene lijst te versterken. Dat is ondermeer het geval voor de mensen van LEEF-Herzele. De SAP zal hun voorbeeld niet volgen. De problemen rond de groene par-tijen in België mogen ons niet doen vergeten dat ze net een regeringsdeelname achter de rug hebben en daarbij aantoonden niet bereid te zijn om zich voor de neoliberale trein te leggen. Op geen enkele wijze werd de neoliberale politiek een halt toegeroepen en zelfs in een aantal milieudossiers trapten de groenen in eigen doel. Dat belet ons om actief campagne te voeren voor Ecolo of Groen! of om hun lijsten te versterken. Sinds de pandoering van 18 mei zagen we evenmin een sterke koerswijziging die een der-gelijke onder-steuning zou rechtvaardigen.

Sommigen waarschuwen ons dat Groen in Vlaanderen uit het parlement dreigt te verdwijnen zonder dat er wat beters in de lift zit. Wij antwoorden hierop dat groenen die het verschil met de sociaal-democratie nauwelijks wisten te maken zichzelf overbodig maken. Mochten ze verdwijnen zal de sp.a voor een tijdje het monopolie over de 'verkozen' linkerzijde in Vlaanderen krijgen. Het zij zo. Dit zal hoe dan ook leiden tot nieuwe discussies, ondermeer met mensen die vandaag bij Groen actief zijn, over de opbouw van een links en groen alternatief. Wij weigeren dit louter als een doemscenario te zien.

Maar de kritieken op de groene partijen gelden evenzeer voor de sociaal-democratie. Die heeft een nog veel zwaardere verantwoordelijkheid in de neoliberale politiek. Ondanks haar huidige kritiek op bepaalde aspecten van de Europese Unie is de sociaal-democratie één van de architecten van dat neoliberale Europa. Neen, we steunen de sociaal-democratische lijsten niet en voeren er geen campagne voor.

Er bestaan geen shortcuts. Antikapitalisten maken geen hoogdagen mee op politiek-electoraal vlak. Uiteraard spelen er nog andere factoren mee. We stellen vast dat de nieuwe radicalisering, in het kader van het andersglobalisme, niet dezelfde vormen aanneemt in België als in sommige andere Europese landen. Maar bovendien blijken de trekkers van de beweging in België niet meteen tot de conclusie te komen dat er werk moet gemaakt worden van de opbouw van een nieuwe politieke kracht. Een deel van hen cirkelt rond de sociaal-democratie. Vooral in Wallonië is dat het geval. Een deel van hen snelt vanuit een schuldgevoel de groenen ter hulp. Maar de meesten zien niet meteen politieke perspectieven en concentreren zich daarom maar voluit op het sociale. Met de discussie over de Europese grondwet blijkt nochtans dat je de politieke kwestie niet uit de weg kunt blijven gaan. We stellen vast dat bijvoorbeeld het standpunt van Attac over deze grondwet door geen enkele partij wordt verdedigd. Alle grote partijen zijn vóór.

De SAP roept op om te stemmen tegen rechts en extreem-rechts. We roepen op om te stemmen voor kandidaten die zich uitspreken voor de vrijwaring van de openbare diensten en tegen liberaliseringen en privatiseringen, voor een arbeidsduurvermindering en tegen het optrekken van de pensioenleeftijd, voor ecologische oplossingen die ook sociaal verantwoord zijn, voor een betere bescherming van werknemers tegen ontslagen en tegen de jacht op werklozen, voor méér bindende inspraak, voor een andere koers voor de Europese Unie en tegen de Europese grondwet, tegen de ontwikkeling van een Europees leger en een nieuwe wapenwedloop, tegen de oorlog en bezetting in Irak en Palestina. Kandidaten die de stem van de sociale bewegingen, de syndicale linkerzijde, de vrouwenbeweging willen vertolken in de instellingen. Kortom kandidaten die de neoliberale politiek actief willen bekampen en werk willen maken van een politieke oppositie tegen de besparingspolitiek. Dit is het enige zinnige stemadvies dat de SAP vandaag kan geven. Al naargelang

de regio moeten deze kandidaten misschien op uiteenlopende lijsten gezocht worden. Eén zaak staat vast: bij rechts zal je ze niet vinden.

Tien standpunten van de SAP

- Handen af van de pensioenen en de sociale zekerheid.
- Voor een opwaartse harmonisering van sociale regels in Europa.
- Tegen de Europese grondwet.
- Stop de oorlog en bezetting in Irak en Palestina.
- Geen jacht op werklozen, Voor arbeids-duurvermindering met loonbehoud.
- Voor goede en democratische openbare dienstverlening.
- Oorlog aan de sociale uitsluiting i.p.v. oorlog tegen terrorisme.
- Voor een ambitieus kyotoplan betaald door de bedrijven.
- Voor participatieve democratie en bindende inspraak.
- Voor de internationale Tobintaks en een Belgische taks op de grote fortuinen.